

Tornai József

A galaktikus végzet

Talán
a mindent lepörzsölő becsapódás után
is megmarad valami:
Patagónia tengeralatti rákjai.

Kimásznak a sziklapartra, és
alig százezer év,
lábakat növesztenek,
belőlük lesznek a kétéltűek.

Ó mennyi-mennyi teremtés-korszak!
kis négylábú bogarak és emlősök is bontakoznak.

Nem folytatom. Egyszer már megtörtént ez.
A változások csúcán más mindenség lesz.
Ember nem. Az rosszul sikerült.
De olyan lény, kiből csak az értelem fénye süt
fákra, óceánokra, mindenféle táj
és faj szépségeire. Nem sújtja halál,

sem öregség. A földgömb olyan csillagok közt kering,
hogy nem rombolhatja szét – vágyaim szerint –
más égitest. Nem üldözi vadász a vadat:
ó hát kápráznom még szabad!

Mert mibe kapaszkodhatnék meg,
ha nem is jön a galaktikus végzet?

Emlékek lidérce

Duna partja nyáron,
úsztam szempilládon,

aki egykor úgy szeretted,
nem lettél varázslóm,

kettőzött szemérmem,
elmentél párás távolba

folyók dörgésében,
kinek zenéjében háltam,

némaság vermébe.

Itt égsz éjszakámban,
emlékek lidérce.

Volt mézzel...

Jaj, szerelem! Fölidézel
valakit,
ki új keserűséget volt mézzel
csitít.